

Arrest

**nr. 345 616 van 27 april 2026
in de zaak RvV X / XI**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt dezelfde dag om internationale bescherming. Op 14 april 2017 neemt de toenmalige adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Bij schrijven van 10 april 2024 verzoekt de gemachtigde van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) om de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op basis van de artikelen 49/2, § 4, tweede lid en 55/5/1, § 2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Verzoeker wordt op 15 januari 2025 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling de redenen tot behoud van de subsidiaire beschermingsstatus toe te lichten.

1.4. Op 11 april 2025 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 16 april 2025 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadjiekse origine te zijn. U bent afkomstig van het district Injil in de provincie Herat. U bent gehuwd met A(...) A(...) (O.V. (...)) te Herat en jullie hebben vier kinderen. U bent een soennitische moslim. U bent niet naar school gegaan en kan niet lezen of schrijven.

In 1375 (1996) vertrok u met uw vrouw, ouders, broers en zussen uit Afghanistan naar Iran op de vlucht voor de Taliban. Uw vader was een slager en had een contract met de overheid. Toen de Taliban aan de macht kwam vreesde hij voor zijn leven en verhuisde hij zijn hele gezin naar Teheran in Iran.

In Iran hadden jullie allemaal een verblijfskaart. Toen uw jongste dochter R(...) oud genoeg werd om naar school te gaan vroeg u ook voor haar een kaart. De Iranese autoriteiten weigerden uw verzoek. Ze stelden u voor om te gaan vechten in Syrië voor drie maanden, in ruil zou uw dochter een kaart krijgen, zou ze naar school mogen gaan en zou uw familie drie miljoen toman per maand ontvangen als onderhoudsgeld. Indien u zes maanden zou gaan zou u de Iranese nationaliteit krijgen. U weigerde dit voorstel en uw dochter kreeg geen kaart. Twintig dagen of een maand later vertelde uw werkgever u dat u niet meer mocht komen werken. De politie was bij hem langs geweest en ze hadden hem opgedragen u te ontslaan. U vertelde uw werkgever, met wie u een goede relatie had, wat er was gebeurd. Hij waarschuwde u dat dit geen goede voortekens waren en dat het mogelijk zou zijn dat ze u en uw hele gezin zouden deporteren naar Afghanistan. Vervolgens heeft u een smokkelaar gecontacteerd en bent u via Turkije en Griekenland naar België gereisd.

U kwam aan in België op 5 november 2015 en verzocht diezelfde dag om internationale bescherming bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Bij terugkeer naar Afghanistan vreesde u in de onmogelijkheid te verkeren daar een leven op te bouwen, door een gebrek aan netwerk.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u Iranese verblijfskaarten voor van u en uw gezinsleden.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 14 april 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omdat u geen feiten of elementen aanhaalde waaruit zou kunnen blijken dat u Afghanistan verliet uit een persoonsgerichte of gegronde vrees voor vervolging. Echter meende het CGVS dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een reëel risico liep op het lijden van ernstige schade in de zin artikel 48/4, §2 b) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kreeg u wel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U werd op 2 januari 2019 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Aarlen tot een werkstraf van 80 uren wegens vrijwillige slagen en verwondingen op een minderjarige, in casu uw toen 7 jaar oude dochter.

Op 14 maart 2024 veroordeelde de Correctionele rechtbank van Brussel u tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel van de tenuitvoerlegging van 3 jaar voor het gedeelte dat de voorlopige hechtenis overschrijdt, omwille van poging tot moord en het bezit van een verboden wapen (in casu een lang mes).

Op 4 maart 2021 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de geldigheid van uw subsidiaire beschermingsstatus te herevalueren.

Vervolgens werd u op 6 januari 2025 uitgenodigd voor een gehoor op het CGVS. Tijdens dit onderhoud bevestigt u dat u enkele veroordelingen opliep. U sloeg uw dochter R(...) in het opvangcentrum met een stok. U handelde zo omdat ze niet luisterde en u vreesde voor haar veiligheid. U was toen ook nog niet op de hoogte van de Belgische wetgeving en in uw land van herkomst is dergelijke opvoeding heel gewoon. U kreeg een werkstraf en ging 80 uur werken. U meldde zich ook om de zoveel tijd aan bij het Justitiehuis. In 2023 werd u veroordeeld nadat u T(...), de vader van de ex-man van uw dochter A(...), met een mes verwondde. U betreurt dit incident en u tracht verdere moeilijkheden met T(...) te vermijden. Voorts verklaart u dat u hier opleidingen volgde en tot recent als slager heeft gewerkt. U wil in België blijven en beschikbaar zijn voor uw gezin. U doet uw best voor de kinderen en moedigt hen aan te studeren. Tot slot stelt u dat u uw status dient te behouden omdat u niet naar Afghanistan kan terugkeren. U kent het land niet echt en spreekt geen Pashtou maar Dari en dan nog met een Iraans accent. U bent ook niet op de hoogte van de wetten van

de Taliban en gedraagt u "op een andere manier". Bovendien bent u van Tadzjiekse origine en worden Tadzjiekse geveiseerd door de Taliban, daar zij het verzet in Panshir zouden steunen.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: een arbeidscontract, een document betreffende uw vrijlating uit de gevangenis, drie opleidingscertificaten van Ligo, enkele voorschriften voor kinesitherapie, een steunbrief voor uw dochter A(...), een medisch attest en een foto van uw dochter in het hospitaal (na een poging tot zelfmoord), foto's van uw dochter die werd geslagen, met begeleidend medisch attest.

B. Motivering

De subsidiaire beschermingsstatus werd u toegekend op 14 april 2017. Deze status moet echter worden ingetrokken om de hieronder uiteengezette redenen.

Artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4 bepaalt dat: "Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden."

Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig misdrijf.

Uit uw administratief dossier blijkt immers dat u op 2 januari 2019 veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank van Aarlen, omwille van vrijwillige slagen en verwondingen op een minderjarige. De feiten speelden zich af in het opvangcentrum van Aarlen waar u op dat moment met uw gezin verbleef. U sloeg uw minderjarige dochter (7 jaar oud op het ogenblik van de feiten) met een lange stok omdat ze geen toestemming had gevraagd om zich te verwijderen van de familie. U noemde dit een in Afghanistan normale gang van zaken en onderdeel van de opvoeding van kinderen (vonnis 2 januari 2019, p. 3).

U werd een tweede keer veroordeeld, meer bepaald op 14 maart 2024 door de Correctionele rechtbank van Brussel, tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel van de tenuitvoerlegging van 3 jaar voor het gedeelte dat de voorlopige hechtenis overschrijdt, omwille van poging tot moord en het bezit van een verboden wapen (in casu een lang mes).

Op 5 augustus 2023 heeft u de vader van de ex-man van uw zus, T(...) genaamd, verwond aan de keel met een lang mes. U was die avond met uw zoon Om(...) en uw dochter A(...) naar een horecazaak in Molenbeek gegaan, in de hoop de scheiding tussen uw dochter en haar ex-man Ob(...) te regelen. Ob(...) en een naaste stelden zich weigerachtig op. Na het gesprek kwam het later die avond tot een treffen tussen jullie drie en Ob(...) en meerdere van zijn familieleden. U bevond zich in een bedreigende situatie en toen het tussen u en T(...) tot een treffen kwam, stak u hem met een mes in de keel. Medische onderzoeken die werden uitgevoerd stelden verwondingen vast (scheur in de linker interne halsader). De rechtbank achtte het bewezen dat u de dood van T(...) K. wou veroorzaken (vonnis 14 maart 2024, p. 4-11).

Gezien de informatie moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de motivering en de strafmaat van de voormelde vonnissen blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreft.

Wat betreft uw veroordeling voor het slaan van uw dochter R(...) met een lange stok, benadrukte de rechtbank la gravité des faits de violence, commis sous la contrainte sur une jeune enfant, devant les

membres de sa famille. De rechter wees er op dat u zich diende aan te passen aan de Belgische wetten en eerbied moest tonen voor de fundamentele rechten van een kwetsbaar kind.

U werd een tweede keer (strafrechtelijk) veroordeeld voor poging tot moord en het bezit van een verboden wapen. Poging tot moord is een daad die algemeen wordt erkend als een ernstig misdrijf. Door het fundamentele recht op leven te schenden, heeft deze daad desastreuze gevolgen voor het slachtoffer, zijn omgeving en de maatschappij als geheel. Naast de individuele impact heeft (poging tot) doodslag gevolgen voor de samenleving als geheel. Het ondermijnt het gevoel van veiligheid, tast het vertrouwen in instellingen aan en kan leiden tot een spiraal van geweld. Bovendien ondermijnt het de fundamentele waarden van elke samenleving, zoals respect voor het menselijk leven en vreedzaam samenleven.

Wegens de intrinsieke ernst wordt een dergelijk misdrijf in veel landen bestraft met zeer zware straffen. Deze straffen weerspiegelen de algemene afkeuring van dergelijke handelingen en zijn bedoeld om de samenleving te beschermen.

De Correctionele rechtbank van Brussel gaf in het vonnis in duidelijke bewoordingen aan dat de feiten ernstig waren. De rechtbank oordeelde dat u de bedoeling had het slachtoffer te doden. U diende met grote kracht een messteek toe en de rechtbank ontwaarde een meedogenloosheid in uw handelen. Enkel de tussenkomst van derden en de medische interventie konden het overlijden van het slachtoffer vermijden. Hoewel de rechtbank het voorts aangetoond achtte dat het geweld dat u gebruikte werd uitgelokt door de bedreigende handelswijze van de tegenpartij, wenste de rechter toch la nature et la gravité van de door u gepleegde feiten in overweging te nemen, alsook de vaststelling dat u geen respect toonde voor een mensenleven. Nog volgens de rechtbank wees het feit dat u een wapen gebruikte op een gebrekkige naleving van de meest elementaire regels binnen de samenleving.

De ernst van deze misdrijven blijkt verder uit het feit dat de rechtbank van Aarlen weliswaar meende dat rekening kon worden gehouden met bepaalde omstandigheden (uw precaire situatie op dat moment als asielzoeker, uw blanco strafregister, uw verantwoordelijkheden als gezinshoofd), maar toch oordeelde dat u veroordeeld diende te worden tot een werkstraf van 80 uur, of een gevangenisstraf van acht maanden indien u uw werkstraf niet zou uitvoeren.

De rechtbank van Brussel veroordeelde u dan weer tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel van de tenuitvoerlegging van 3 jaar voor het gedeelte dat de voorlopige hechtenis overschrijdt.

Uw individuele verantwoordelijkheid blijkt voorts onmiskenbaar uit het feit dat de Correctionele rechtbank van Aarlen en de Correctionele rechtbank van Brussel de feiten bewezen achtten en u als dader van deze feiten veroordeelden tot respectievelijk een werkstraf en een gevangenisstraf.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 15 januari 2025 werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen.

U bevestigt dat u enkele veroordelingen opliep maar verklaart dat u de bewuste feiten pleegde omdat u bang was. Toen u uw dochter sloeg was dat omdat u bang was dat haar iets zou overkomen in het opvangcentrum. U zegt verder dat u zelf ook zo werd opgevoed en dat u op het moment van de feiten nog niet wist dat de Belgische wetgeving zulks verbiedt (CGVS, p.5). Ook wat betreft uw aanvaring met T(...), zegt u dat u overmand werd door angst en handelde in een opwelling, u had enkel de intentie uw kinderen te beschermen (CGVS, p.11) toen jullie belagers zich agressief gedroegen, u zou veeleer op hun provocatie hebben gereageerd (CGVS, p.4). U was niet van plan de man neer te steken "maar het is jammer genoeg gebeurd" (CGVS, p.4). U drukt uw spijt uit en zegt dat u geen verdere problemen met T(...) wilt (CGVS, p.3). Het CGVS stelt vast dat de elementen die u opwerpt, namelijk dat u zich in een moeilijke of zelfs bedreigende situatie bevond toen u uw dochter sloeg en T(...) aanviel, in beschouwing werden genomen door de rechtbanken die u hebben veroordeeld.

Dat u een zeker schuldinzicht vertoont en voorts elementen aanbrengt met betrekking tot uw integratie (u werkte tot een jaar geleden, volgde opleidingen bij Ligo en stimuleert uw kinderen om het goed te doen op school (CGVS, p.3, 5)), neemt niet weg dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet. Evenmin doet dit afbreuk aan de vaststelling dat aan de constitutieve elementen van de toegepaste uitsluitingsgrond voldaan is, noch aan uw individuele verantwoordelijkheid in de betreffende uitsluitbare handelingen.

Bovendien is noch in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, noch in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, noch in de relevante bepalingen van de Kwalificatierichtlijn voorzien dat dergelijke motieven, zoals door u werden aangehaald, een beletsel kunnen vormen voor de uitsluiting van internationale bescherming.

Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor vervolging door de Taliban, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u tijdens uw asielprocedure geen elementen aanhaalde die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus konden leiden. Toen het CGVS peilde naar uw vrees, antwoordde u geen banden meer te hebben met Afghanistan en daar bij niemand terecht te kunnen (zie beslissing genomen in kader van uw asielprocedure). Heden geeft u aan dan toch de Taliban te moeten vrezen, dit omdat u van Tadzjiekse origine bent en u door uw langdurig verblijf in Iran met een Iraans accent zou spreken (CGVS, p.6). U gedraagt zich op een andere manier en zal door de Taliban worden beschouwd als een spion (CGVS, p.6). U verwijst voorts naar het verzet van de Tadzjiken in de regio Panshir en meent dat de Taliban daarom alle Tadzjiken viseren (CGVS, p.9). U herhaalt tot slot ook dat uw hele familie Afghanistan verliet en dat u daar geen familie, vrienden of kennissen meer heeft (CGVS, p.8). Dergelijke motieven tonen niet aan dat u onterecht wordt uitgesloten van internationale bescherming. Deze elementen worden evenwel meegenomen in het hiernavolgend terugkeeraadvies.

De documenten die u tijdens het onderhoud heeft neergelegd, leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Het arbeidscontract toont aan dat u tot 2 november 2024 deeltijds heeft gewerkt in een bedrijf in Jette. Het attest betreffende uw vrijlating bevestigt louter dat u op 27 oktober 2023 de gevangenis, waar u sinds 6 augustus 2023 verbleef, kon verlaten, waarna u nog tot 14 maart 2024 onder elektronisch toezicht werd geplaatst. De deelcertificaten tonen dan weer aan dat u via Ligo, Centrum voor Basiseducatie, bepaalde opleidingen heeft gevolgd. Dit zijn allemaal zaken die niet betwist worden door het CGVS. Echter dient te worden opgemerkt dat dit alles geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet. De documenten die betrekking hebben op uw dochter zijn niet dienstig in deze procedure. Uit de documenten van een hospitaal blijkt dat zij twee keer werd opgenomen. Op 3 februari 2023 werd zij behandeld na een poging tot zelfmoord. Een tweede keer opname geschiedde na jullie aanvaring met T(...) en diens entourage (waarbij u T(...) neerstak). Dat ook uw dochter tijdens dit incident in de klappen deelde, is een element dat evenmin ter discussie staat, en door de Correctionele rechtbank van Brussel werd meegenomen in het vonnis van 14 maart 2024. Ook dit medische verslag en de foto's van enkele verwondingen die bij A(...) werden vastgesteld, doen geen afbreuk aan de vaststelling dat de rechter tevens nadruk legde op de ernst van de door u gepleegde feiten.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient uw subsidiaire beschermingsstatus te worden ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/5/1, §2, 1° en 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt op basis van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, is hij overeenkomstig artikel 55/5/1, §3 verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenminvertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen

of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 55/5/1, § 2, 1° en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en van artikel 4 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU). Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht.

Verzoeker herhaalt vooreerst dat hij een Afghaanse man is die reeds tweemaal ontheemd is, gehuwd is, vier kinderen heeft en hij zijn opdracht als familiehoofd en vader heel ernstig genomen heeft. Hij stelt bij zijn aankomst in België geconfronteerd te zijn met cultuurconflicten die hij niet steeds heeft kunnen oplossen, niet geschoold te zijn en niet te kunnen lezen, noch schrijven in zijn eigen taal. Hij voegt toe dat hij zich bij zijn aankomst in België zo snel mogelijk heeft proberen integreren en aan werk is proberen geraken. Verzoeker stelt dat zijn ervaring in het opvangcentrum voor hem en zijn gezin traumatiserend was, er veel drugs en alcohol circuleerden, hij niet voorbereid was op al deze ‘nieuwigheden’ en derhalve zijn kinderen het verbod had opgelegd alleen en zonder toestemming op verkenning te gaan. Dit is ook de reden waarom hij reageerde zoals in Afghanistan wanneer een regel niet nagekomen werd, aldus verzoeker. Verzoeker stelt zijn straf aanvaard te hebben en te hebben ingezien dat zijn reactie niet in overeenstemming was met de Belgische opvoeding. Hij betoogt dat hij zich de vijf daaropvolgende jaren in België verder heeft proberen te integreren, zonder dat enige feiten werden gerapporteerd en ondanks het aantal nieuwe regels dat hij diende te “*integreren*”, en dat zijn vier kinderen probleemloos school liepen, zonder enige opmerking of vermoeden van huiselijk geweld.

Verder herhaalt hij de aanleiding van het conflict dat heeft geleid tot de poging tot moord op T., de vader van de ex-echtgenoot van zijn dochter A.: Hij wijst erop dat hij voor deze feiten veroordeeld werd tot een celstraf van veertig maanden met uitstel van drie jaar van de uitvoering van de straf voor de periode die de voorlopige hechtenis overtreft, mits het nakomen van de opgelegde voorwaarden. Hij stipt verder aan dat hij zijn werk is kwijtgeraakt als gevolg van de voorhechtenis, dat zijn gezin momenteel hulp krijgt van het OCMW, hetgeen voor spanningen zorgt binnen het koppel en dat zijn dochter naar aanleiding van haar relatie met O. een poging tot zelfmoord heeft gedaan, hetgeen ook indicatief is voor het spanningspeil binnen zijn gezin. Hij stelt dat de bestreden beslissing als een bijkomende straf klinkt die onredelijk lang na het plegen van de feiten wordt opgelegd en die niet redelijk voorkomt in de huidige context van het gezin, en geen rekening houdt met de volledige en aandachtige lezing van het vonnis.

Vervolgens citeert verzoeker, en geeft hij een theoretische toelichting bij, enkele relevante bepalingen uit de Vreemdelingenwet. Hij gaat tevens theoretisch in op het begrip ‘ernstig misdrijf’ zoals bedoeld in artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet en de individuele verantwoordelijkheid van de dader. Voorts wenst verzoeker te benadrukken dat de feiten waarvoor hij in 2019 veroordeeld werd zich hebben voorgedaan binnen een bijzonder moeilijke periode waarbij hij de Belgische normen nog niet geïntegreerd had en dat hij geconfronteerd werd met “*een situatie die (hem) te boven ging en waarin (hij) voor de toekomst en veiligheid van (zijn) kinderen heel bekommerd was*”. Hij wijst erop dat hij door de rechtbank van Aarlen tot een vrijmatige werkstraf werd veroordeeld, die hij probleemloos heeft uitgevoerd. Verzoeker benadrukt dat zijn vier kinderen nadien allemaal schoolgelopen hebben en er op geen ogenblik enige klachten of vermoedens

waren van gewelddaden binnen het gezin. In het kader van zijn veroordeling met betrekking tot de feiten die op 5 augustus 2023 hebben plaatsgevonden, wijst verzoeker erop dat er in het vonnis toepassing werd gemaakt van artikel 411 van het Strafwetboek, doch hiermee in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden werd. Verzoeker voegt nog toe dat een gelijkaardige samenhang van omstandigheden zo moeilijk te verenigen is dat de kans op recidive heel beperkt is of tot nul te herleiden is. Verder wijst hij er nog op dat hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf met uitstel, hij de feiten bekend heeft en duidelijk blijkt dat hij de ernst van de feiten erkent, beseft en betreurt. Hij merkt nog op dat hij zich intussen strikt houdt aan de voorwaarden die door de rechter zijn opgelegd. Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, kan *in casu* niet rechtmatig worden weerhouden dat de door hem gestelde daden, waarvoor hij werd veroordeeld, in de gegeven omstandigheden worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet, aldus verzoeker. Verzoeker wijst er verder op dat de Raad in zijn arrest met nummer 260 429 van 9 september 2021 bevestigd heeft dat artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet restrictief dient te worden geïnterpreteerd "*en dat de betrokken persoon een werkelijk, actueel en voldoende zwaarwichtig gevaar zou betekenen dat een fundamenteel belang van de maatschappij zou aantasten*". Verzoeker meent tot slot dat de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst, Afghanistan, thans niet in die zin gewijzigd is dat bescherming niet langer nodig is, voornamelijk gelet op het feit dat hij zijn land verlaten heeft in 1996 bij de toenmalige opkomst van de Taliban. Hij merkt in dit verband op dat de bestreden beslissing stelt dat hij niet naar Afghanistan kan worden teruggestuurd.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.2.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten wordt of had moeten zijn. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

3.2.2.2. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.2.2.3. Voor zover verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient erop te worden gewezen dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

3.2.2.4. Het enige middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken nu er gelet op verzoekers veroordelingen door respectievelijk de correctionele rechtbank van Aarlen op 2 januari 2019 en de correctionele rechtbank van Brussel op 14 maart 2024 ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het plegen van een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet verantwoorden en de redenen die hij aanbracht een behoud van de hem eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen rechtvaardigen. Deze overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :
1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;"*

Artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4."

De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

3.2.4.1. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

(...)

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;"

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 19, tweede en derde lid van de richtlijn 2011/95/EU.

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU, dat bepaalt dat een onderdaan van een derde land of staatloze van de subsidiaire bescherming wordt uitgesloten wanneer er 'ernstige redenen' zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Deze bepaling bevat een uitsluitingsgrond, die een uitzondering is en dus restrictief moet worden uitgelegd.

Het begrip "*ernstig misdrijf*" wordt in de richtlijn 2011/95/EU niet gedefinieerd en de richtlijn bevat evenmin een expliciete verwijzing naar het nationale recht ter interpretatie van dit begrip (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, § 33). In zijn arrest *Shajin Ahmed* stelt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dat de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vergelijkbaar zijn met de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (*ibid.*, § 45). De in artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU neergelegde grond voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heeft echter een bredere werkingssfeer. Het betreft meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf (*ibid.*, §§ 46-47). Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asieltelstel te handhaven (*ibid.*, §§ 43-47 en 51). Verder heeft Hof van Justitie geoordeeld dat de bevoegde autoriteit artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU enkel kan toepassen nadat zij de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten met betrekking tot de individuele persoon heeft onderzocht om uit te maken of ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene onder de genoemde uitsluitingsgrond vallen. Met andere woorden, een beslissing waarbij een persoon van de subsidiaire beschermingsstatus wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en kan niet automatisch worden genomen.

Uit de rechtspraak en het EASO-rapport inzake uitsluiting (EASO: "*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis*", januari 2016), waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, blijkt dat het 'ernstig' karakter van het misdrijf, dat desgevallend aanleiding kan geven tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die werd teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook als een ernstig misdrijf zouden aanmerken (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, § 56). Verder wijst het Hof van Justitie erop dat vergelijkbare aanbevelingen staan vermeld in de *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés*, uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands). Naar dit handboek wordt overigens ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het invoegen van artikel 55/4 in de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109*).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer ze tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, punt 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Te dezen is de commissaris-generaal van oordeel dat de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet dient te worden ingetrokken. Ze motiveert dit in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze als volgt:
"Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig misdrijf.

Uit uw administratief dossier blijkt immers dat u op 2 januari 2019 veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank van Aarlen, omwille van vrijwillige slagen en verwondingen op een minderjarige. De feiten speelden zich af in het opvangcentrum van Aarlen waar u op dat moment met uw gezin verbleef. U sloeg uw minderjarige dochter (7 jaar oud op het ogenblik van de feiten) met een lange stok omdat ze geen toestemming had gevraagd om zich te verwijderen van de familie. U noemde dit een in Afghanistan normale gang van zaken en onderdeel van de opvoeding van kinderen (vonnis 2 januari 2019, p. 3).

U werd een tweede keer veroordeeld, meer bepaald op 14 maart 2024 door de Correctionele rechtbank van Brussel, tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel van de tenuitvoerlegging van 3 jaar voor het gedeelte dat de voorlopige hechtenis overschrijdt, omwille van poging tot moord en het bezit van een verboden wapen (in casu een lang mes).

Op 5 augustus 2023 heeft u de vader van de ex-man van uw zus, T(...) genaamd, verwond aan de keel met een lang mes. U was die avond met uw zoon Om(...) en uw dochter A(...) naar een horecazaak in Molenbeek gegaan, in de hoop de scheiding tussen uw dochter en haar ex-man Ob(...) te regelen. Ob(...) en een naaste stelden zich weigerachtig op. Na het gesprek kwam het later die avond tot een treffen tussen jullie drie en Ob(...) en meerdere van zijn familieleden. U bevond zich in een bedreigende situatie en toen het tussen u en T(...) tot een treffen kwam, stak u hem met een mes in de keel. Medische onderzoeken die werden uitgevoerd stelden verwondingen vast (scheur in de linker interne halsader). De rechtbank achtte het bewezen dat u de dood van T(...) K. wou veroorzaken (vonnis 14 maart 2024, p. 4-11).

Gezien de informatie moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de motivering en de strafmaat van de voormelde vonnissen blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreft.

Wat betreft uw veroordeling voor het slaan van uw dochter R(...) met een lange stok, benadrukte de rechtbank la gravité des faits de violence, commis sous la contrainte sur une jeune enfant, devant les membres de sa famille. De rechter wees er op dat u zich diende aan te passen aan de Belgische wetten en eerbied moest tonen voor de fundamentele rechten van een kwetsbaar kind.

U werd een tweede keer (strafrechtelijk) veroordeeld voor poging tot moord en het bezit van een verboden wapen. Poging tot moord is een daad die algemeen wordt erkend als een ernstig misdrijf. Door het fundamentele recht op leven te schenden, heeft deze daad desastreuze gevolgen voor het slachtoffer, zijn omgeving en de maatschappij als geheel. Naast de individuele impact heeft (poging tot) doodslag gevolgen voor de samenleving als geheel. Het ondermijnt het gevoel van veiligheid, tast het vertrouwen in instellingen aan en kan leiden tot een spiraal van geweld. Bovendien ondermijnt het de fundamentele waarden van elke samenleving, zoals respect voor het menselijk leven en vreedzaam samenleven.

Wegens de intrinsieke ernst wordt een dergelijk misdrijf in veel landen bestraft met zeer zware straffen. Deze straffen weerspiegelen de algemene afkeuring van dergelijke handelingen en zijn bedoeld om de samenleving te beschermen.

De Correctionele rechtbank van Brussel gaf in het vonnis in duidelijke bewoordingen aan dat de feiten ernstig waren. De rechtbank oordeelde dat u de bedoeling had het slachtoffer te doden. U diende met grote kracht een messteek toe en de rechtbank ontwaarde een meedogenloosheid in uw handelen. Enkel de tussenkomst van derden en de medische interventie konden het overlijden van het slachtoffer vermijden. Hoewel de rechtbank het voorts aangetoond achtte dat het geweld dat u gebruikte werd uitgelokt door de bedreigende handelswijze van de tegenpartij, wenste de rechter toch la nature et la gravité van de door u gepleegde feiten in overweging te nemen, alsook de vaststelling dat u geen respect toonde voor een mensenleven. Nog volgens de rechtbank wees het feit dat u een wapen gebruikte op een gebrekkige naleving van de meest elementaire regels binnen de samenleving.

De ernst van deze misdrijven blijkt verder uit het feit dat de rechtbank van Aarlen weliswaar meende dat rekening kon worden gehouden met bepaalde omstandigheden (uw precaire situatie op dat moment als asielzoeker, uw blanco strafregister, uw verantwoordelijkheden als gezinshoofd), maar toch oordeelde dat u veroordeeld diende te worden tot een werkstraf van 80 uur, of een gevangenisstraf van acht maanden indien u uw werkstraf niet zou uitvoeren.

De rechtbank van Brussel veroordeelde u dan weer tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel van de tenuitvoerlegging van 3 jaar voor het gedeelte dat de voorlopige hechtenis overschrijdt.

Uw individuele verantwoordelijkheid blijkt voorts onmiskenbaar uit het feit dat de Correctionele rechtbank van Aarlen en de Correctionele rechtbank van Brussel de feiten bewezen achtten en u als dader van deze feiten veroordeelden tot respectievelijk een werkstraf en een gevangenisstraf.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 15 januari 2025 werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen.

U bevestigt dat u enkele veroordelingen opliep maar verklaart dat u de bewuste feiten pleegde omdat u bang was. Toen u uw dochter sloeg was dat omdat u bang was dat haar iets zou overkomen in het opvangcentrum.

U zegt verder dat u zelf ook zo werd opgevoed en dat u op het moment van de feiten nog niet wist dat de Belgische wetgeving zulks verbiedt (CGVS, p.5). Ook wat betreft uw aanvaring met T(...), zegt u dat u overmand werd door angst en handelde in een opwelling, u had enkel de intentie uw kinderen te beschermen (CGVS, p.11) toen jullie belagers zich agressief gedroegen, u zou veeleer op hun provocatie hebben gereageerd (CGVS, p.4). U was niet van plan de man neer te steken "maar het is jammer genoeg gebeurd" (CGVS, p.4). U drukt uw spijt uit en zegt dat u geen verdere problemen met T(...) wilt (CGVS, p.3). Het CGVS stelt vast dat de elementen die u opwerpt, namelijk dat u zich in een moeilijke of zelfs bedreigende situatie bevond toen u uw dochter sloeg en T(...) aanviel, in beschouwing werden genomen door de rechtbanken die u hebben veroordeeld.

Dat u een zeker schuldinzicht vertoont en voorts elementen aanbrengt met betrekking tot uw integratie (u werkte tot een jaar geleden, volgde opleidingen bij Ligo en stimuleert uw kinderen om het goed te doen op school (CGVS, p.3, 5)), neemt niet weg dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet. Evenmin doet dit afbreuk aan de vaststelling dat aan de constitutieve elementen van de toegepaste uitsluitingsgrond voldaan is, noch aan uw individuele verantwoordelijkheid in de betreffende uitsluitbare handelingen.

Bovendien is noch in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, noch in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, noch in de relevante bepalingen van de Kwalificatierichtlijn voorzien dat dergelijke motieven, zoals door u werden aangehaald, een beletsel kunnen vormen voor de uitsluiting van internationale bescherming.

Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor vervolging door de Taliban, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u tijdens uw asielpcedure geen elementen aanhaalde die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus konden leiden. Toen het CGVS peilde naar uw vrees, antwoordde u geen banden meer te hebben met Afghanistan en daar bij niemand terecht te kunnen (zie beslissing genomen in kader van uw asielpcedure). Heden geeft u aan dan toch de Taliban te moeten vrezen, dit omdat u van Tadzjiekse origine bent en u door uw langdurig verblijf in Iran met een Iraans accent zou spreken (CGVS, p.6). U gedraagt zich op een andere manier en zal door de Taliban worden beschouwd als een spion (CGVS, p.6). U verwijst voorts naar het verzet van de Tadzjiken in de regio Panshir en meent dat de Taliban daarom alle Tadzjiken viseren (CGVS, p.9). U herhaalt tot slot ook dat uw hele familie Afghanistan verliet en dat u daar geen familie, vrienden of kennissen meer heeft (CGVS, p.8). Dergelijke motieven tonen niet aan dat u onterecht wordt uitgesloten van internationale bescherming. Deze elementen worden evenwel meegenomen in het hiernavolgend terugkeeraadvies.

De documenten die u tijdens het onderhoud heeft neergelegd, leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Het arbeidscontract toont aan dat u tot 2 november 2024 deeltijds heeft gewerkt in een bedrijf in Jette. Het attest betreffende uw vrijlating bevestigt louter dat u op 27 oktober 2023 de gevangenis, waar u sinds 6 augustus 2023 verbleef, kon verlaten, waarna u nog tot 14 maart 2024 onder elektronisch toezicht werd geplaatst. De deelcertificaten tonen dan weer aan dat u via Ligo, Centrum voor Basiseducatie, bepaalde opleidingen heeft gevolgd. Dit zijn allemaal zaken die niet betwist worden door het CGVS. Echter dient te worden opgemerkt dat dit alles geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet. De documenten die betrekking hebben op uw dochter zijn niet dienstig in deze procedure. Uit de documenten van een hospitaal blijkt dat zij twee keer werd opgenomen. Op 3 februari 2023 werd zij behandeld na een poging tot zelfmoord. Een tweede keer opname geschiedde na jullie aanvaring met T(...) en diens entourage (waarbij u T(...) neerstak). Dat ook uw dochter tijdens dit incident in de klappen deelde, is een element dat evenmin ter discussie staat, en door de Correctionele rechtbank van Brussel werd meegenomen in het vonnis van 14 maart 2024. Ook dit medische verslag en de foto's van enkele verwondingen die bij A(...) werden vastgesteld, doen geen afbreuk aan de vaststelling dat de rechter tevens nadruk legde op de ernst van de door u gepleegde feiten.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient uw subsidiaire beschermingsstatus te worden ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/5/1, §2, 1° en 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Verzoeker betwist dat het misdrijf waarvoor hij veroordeeld werd als ernstig kan worden aangemerkt en verwijst naar de feiten en omstandigheden van de zaak. Verzoeker herhaalt louter dat het eerste misdrijf plaatsvond toen hij door een moeilijke periode ging, aangezien hij in het opvangcentrum verbleef, geconfronteerd werd met 'culturele conflicten' en hij reageerde zoals men in Afghanistan deed, wat echter elementen zijn die reeds in beschouwing werden genomen door de rechtbank die hem heeft veroordeeld, zoals ook in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Aangaande zijn tweede veroordeling voor poging tot moord en het bezit van een verboden wapen, geeft verzoeker in zijn verzoekschrift een uiteenzetting betreffende artikel 411 van het Strafwetboek en stelt hij dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening

houdt met het feit dat hij geprovoceerd werd. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat er in het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel van 14 maart 2024 rekening gehouden wordt met de omstandigheid dat verzoeker geprovoceerd werd, maar eveneens de aard en de ernst van de feiten wordt benadrukt en wordt gesteld dat verzoeker de bedoeling had om te doden en hij geen respect toonde voor een mensenleven, waardoor de provocatie op zich geen afbreuk doet aan de kwalificatie van 'ernstig misdrijf'.

Verder wijst verzoeker op de gehanteerde strafmaat, meer bepaald dat hij bij het eerste vonnis veroordeeld werd tot een volgens hem vrij matige werkstraf van tachtig uur en hem bij het tweede vonnis een straf met uitstel werd verleend. De Raad herinnert eraan dat het Hof van Justitie heeft overwogen dat de straf die volgens het strafrecht van de betrokken lidstaat op een misdrijf is gesteld, weliswaar bijzonder belangrijk is bij de beoordeling of er sprake is van een ernstig misdrijf, maar dat de beoordeling van de ernst van het desbetreffende misdrijf niet uitsluitend mag zijn gestoeld op de straf die overeenkomstig het recht van die lidstaat op een specifiek misdrijf is gesteld (HvJ 13 september 2018, C-369/17, §§ 55 en 58). *A contrario* kan worden besloten dat het evenmin volstaat om naar de strafmaat te verwijzen om vervolgens te argumenteren dat een misdrijf niet ernstig is in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt verder op dat de tenuitvoerlegging van de uitgesproken gevangenisstraf, ten belope van datgene dat de reeds ondergane voorhechtenis overschrijdt, weliswaar werd uitgesteld maar dat dit uitstel pas definitief wordt na afloop van de opgelegde proeftermijn, in dit geval drie jaar (Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, BS 17 juli 1964). De gunstmaatregel dat verzoekers strafuitvoering werd opgeschort gedurende drie jaar doet op zich geen enkele afbreuk aan de ernst van de door hem gepleegde feiten.

Zo er gesteld kan worden dat verzoeker gewag maakt van een zeker schuldinzicht, hij legt namelijk uit zijn straf aanvaard te hebben en probleemloos te hebben uitgevoerd, ingezien te hebben dat zijn reactie naar zijn minderjarige dochter toe niet in overeenstemming was met de Belgische opvoeding en de feiten te betreuren, nemen deze omstandigheden niet weg dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet en doen zij evenmin afbreuk aan de vaststelling dat aan de constitutieve elementen van de toegepaste uitsluitingsgrond voldaan is, noch aan zijn individuele verantwoordelijkheid in de betreffende uitsluitbare handelingen. Het feit dat verzoeker zich heeft proberen integreren, en zijn kinderen probleemloos school gelopen hebben, doet evenmin afbreuk aan het voorgaande, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift voorts op het arrest van de Raad van 9 september 2021 met het nummer 260 429, waarin het restrictieve karakter van de toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt bevestigd, alsook dat "*de betrokken persoon een werkelijk, actueel en voldoende zwaarwichtig gevaar zou betekenen dat een fundamenteel belang van de maatschappij zou aantasten*". De Raad wijst er te dezen op dat de bestreden beslissing niet is genomen op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1° *iuncto* artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, maar wel op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1° *iuncto* artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. *In casu* werd verzoeker veroordeeld voor vrijwillige slagen en verwondingen ten overstaan van zijn minderjarige dochter en een poging tot moord en het bezit van een verboden wapen, wat moet worden beschouwd als ernstige misdrijven en waarvoor verzoeker de individuele verantwoordelijkheid blijkt te dragen. De Raad herinnert er in dit verband aan dat wanneer de ernst van het misdrijf vaststaat en de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker is vastgesteld, wat hier het geval is, de toepassing van een uitsluitingsclausule niet meer kan worden onderworpen aan een bijkomende voorwaarde, met name deze van een afzonderlijke proportionaliteitstoetsing dan wel een belangenafweging in het concrete geval. Dat wil zeggen dat er geen ruimte meer is om de ernst van het misdrijf af te wegen tegen de gevolgen van uitsluiting, dat de toepassing van de uitsluitingsclausule niet afhankelijk is van het bestaan van een actueel gevaar voor de gastlidstaat en dat de vraag of de betrokken persoon kan worden verwijderd naar zijn land van herkomst evenmin aan de orde is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 109). Verzoekers betoog dat de bestreden beslissing als een bijkomende straf aanvoelt die onredelijk lang na het plegen van de feiten wordt opgelegd en niet redelijk voorkomt gelet op de huidige context van het gezin, dat de feiten die aanleiding gaven tot de eerste veroordeling reeds verscheidene jaren geleden plaatsvonden en hij in de daaropvolgende jaren geen gelijkaardige feiten meer gepleegd heeft en dat de feiten die aanleiding gaven tot de tweede veroordeling plaatsvonden binnen een heel specifieke en bijzondere context met een heel beperkte tot onbestaande kans op recidive, en hij zich strikt houdt aan de voorwaarden die door de rechter zijn opgelegd, is gelet op het voorgaande dan ook niet dienstig.

De door verzoeker neergelegde documenten, met name een arbeidscontract, een attest van vrijlating uit de gevangenis, deelcertificaten van Ligo en medische documenten inzake zijn dochter, waaruit respectievelijk blijkt dat verzoeker heeft gewerkt, vrijgelaten werd uit de gevangenis in oktober 2023, bepaalde opleidingen heeft gevolgd en zijn dochter behandeld werd na een poging tot zelfmoord en verwondingen opliep tijdens

het incident met T. (administratief dossier, stuk 5.1, 'Documenten') kunnen evenmin afbreuk doen aan de appreciatie *in casu* met betrekking tot verzoekers veroordeling en de ernst van de door hem gepleegde misdrijven. Hetzelfde geldt voor de foto's van zijn dochter, de voorschriften voor de kinesist en de steunbrief voor zijn dochter A. die hij neerlegt (*Ibid.*).

Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er *in casu* ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Verzoekers handelingen, met name vrijwillige slagen en verwondingen toegebracht aan een minderjarige, poging tot moord en het bezit van een verboden wapen, zijn geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Deze vaststelling volstaat in beginsel om over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 14 april 2017 toegekende subsidiaire beschermingsstatus, te meer nu de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel is dat de verklaringen afgelegd door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud van 15 januari 2025 niet van die aard zijn om het behoud van de status te rechtvaardigen. De motieven daaromtrent worden niet weerlegd en blijven gehandhaafd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog voorhoudt dat de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst, Afghanistan, thans niet in die zin gewijzigd is dat bescherming niet langer nodig zou zijn, dient te worden benadrukt dat de relevante vraag *in casu* niet is of verzoeker nog steeds nood heeft aan de subsidiaire bescherming die hem in 2017 werd verleend doch wel of deze status al dan niet dient te worden ingetrokken omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf gepleegd heeft in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet en hiervoor individueel verantwoordelijk is. Verzoekers betoog omtrent de actuele veiligheidssituatie in zijn land van herkomst is derhalve niet dienstig.

Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1° *iuncto* artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet terecht besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker.

3.2.4.2. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 14° van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet. Wanneer de commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 1 of § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, geeft hij een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van verzoeker in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet.

Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als *instrumentum*, het is te onderscheiden van die beslissing als *negotium*. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt te geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

3.2.4.3. Gelet op het voorgaande, dient de intrekking van de aan verzoeker op 14 april 2017 toegekende subsidiaire beschermingsstatus te worden bevestigd.

Een schending van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 55/5/1, § 2, 1° *iuncto* artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid om de redenen aan te halen waarom zijn status behouden dient te blijven, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.2.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig april tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT